

[Andreasen.]

Kr., tabte Rub og Stub, fordi Manden havde været letsindig nok til at anbringe sine Penge i et af disse sammenbrudte Selskaber. Naar nu en saadan Kvinde ser, at de Folk, der sættes til at gøre Boet op, beregner sig saadanne Honorarer, ja, saa er det et mildt Udtryk at sige, at hun maa forarges, og der er mange foruden dem, der har tabt Penge, der maa forarges derover. Jeg beder den højtærede Justitsminister komme os til Hjælp, der ønsker at sætte en Stopper for den Slags Ligroveri — saaledes betegner jeg det med velberaad Hu.

Korsgaard: Det, der giver mig Anledning til at fremsætte et Par Bemærkninger, er den kongelige Mønts Forhold. Ifølge Finansloven for 1927—28 skulde Mønten give et Overskud paa 210 000 Kr. godt og vel; naar Tillægsbevillingsloven kommer til, bliver der et Underskud paa 2,4 Mill. Kr. Det vil saaledes ses, at der sker en Forskydning paa 2,6 Mill. Kr. Den højtærede Finansminister, som jeg ikke ser i Øjeblikket, har ogsaa ved Tillægsbevillingslovens Fremlæggelse henvist til, at der paa dette Punkt fremkommer en meget stor finansiel Forskydning, og det har den højtærede Finansminister saa saare Ret i. Det er en ganske overordentlig stor Forskydning paa en saa lille Indretning, som den kongelige Mønt paa en vis Maade maa siges at være. Det er en saa stor Forskydning, at det meget vel kunde tænkes, at Statsregnskabet for Finansaaret takket være dette ene specielle Forhold i Stedet for at vise et mindre Overskud kom til at vise et mindre Underskud. Er der da Rimelighed i at have et Forhold som det, der herigennem har vist sig at kunne fremkomme? Naar der er kommet en saa stor Forandring i det økonomiske Resultat sammenlignet med det, man havde ventet, er Grunden jo den, at Nationalbankens Ledelse paa et vist Tidspunkt har ment at have Brug for et vist Antal Millioner Skillemønt, og paa et senere Tidspunkt har indset, at den kunde klare sig med mindre. Det vil altsaa i Virkeligheden sige, at dette, om Nationalbankens Ledelse jugerer rigtigt eller ikke, i allerhøjeste Grad kan komme til at indvirke paa, om Statens Driftsregnskab viser Balance eller ikke. Jeg kan ikke se rettere end, at dette er et ganske urimeligt Forhold. Jeg kan ikke se rettere end, at det, man forstaaer eller i hvert Fald burde forstaa ved den kongelige Mønt som industrielt Foretagende, er de Plusser og Minusser, der fremkommer ved henholdsvis den Betaling, den

skal have for at udmønte Mønt — det bliver altsaa Indtægten —, og paa den anden Side de Udgifter, der følger af at udmønte Mønt. Det vil med andre Ord sige, at efter min Mening skulde den kongelige Mønt paa Driftsregnskabet optræde praktisk talt med Indtægter og Udgifter, der dækkede hinanden, og ikke som her med Tal, der er i allerhøjeste Grad forskellige fra hinanden.

Jeg minder om, da vi i sin Tid lavede den nuværende kongelige Mønt; det var efter min Mening, jeg vil ikke sige en Dumhed, men en Urigtighed, som mit Parti heldigvis ikke har noget Medansvar for, men vi kan jo for saa vidt ogsaa have nok endda. Men da blev det jo foregøglet os, at naar man fik de fortrinlige tekniske Indretninger, som den nuværende kongelige Mønt skulde have, saa vilde der rent arbejdsmæssigt set blive en ganske fortrinlig Forretning for Staten, og vi skulde kunne faa store industrielle Ordre, om jeg saa maa sige, paa at lave, ja, jeg kunde fristes til at sige falske Mønter ogsaa til andre Lande. Men det er jo aldeles ikke blevet Tilfældet. De paagældende andre Lande har selv indrettet saadanne Møntanstalter, som de har ment at have Brug for, og den i Udsigt stillede Indtægt er saaledes slet ikke fremkommet.

Men yderligere er det altsaa kommet til at ligge saaledes, at takket være det, at Nationalbanken ikke har ment at have Brug for et vist Antal Skillemønt, kommer den kongelige Mønt til at vise et stort Underskud paa Driften, og det er det, jeg mener, man ikke bør have her. Jeg kan ikke se rettere end, at det, om Nationalbanken i givet Fald ønsker Skillemønt eller ikke, intet har med Statens Driftsbudget at gøre. Det er efter min absolutte Mening Forhold, der udelukkende vedrører Statens Formueforhold, idet jo ingen kan være i Tvivl om, at det, at Staten lader Mønten udmønte 2—3 Mill. Kr.s Skillemønt, Skillemønt, som vel højt regnet har en Værdi af 5 pCt. af det, de lyder paa, i Virkeligheden betyder; at Staten herigennem faar sig et overmaade billigt Statslaan. Det er altsaa det virkelige Forhold, og det er det, der forklarer Forskydningen, og Forholdet har ikke noget at gøre med Statens Driftsregnskab, men derimod med Formueregnskabet.

Jeg har i Finansudvalget i et Samraad med Finansministeren gjort mig til Talsmand for at faa dette Forhold ændret, saaledes at den omhandlede Post bliver overført til Formueregnskabet. Jeg forstaaer ikke, at der kan gives nogen Grund for ikke at ville det. At Ministeren her, hvis han ellers kommer til Stede, vil sige nogenlunde det samme